

Životopis Marie Mansfeldové

Marie Mansfeldová, za svobodna Flegrová, se narodila 23.11. 1944 v Horních Počernicích doma v kuchyni. Když jí byly 4 roky, tak nastoupil komunismus, ale ona ho nijak nevnímala. V této době neměla žádné problémy, takže neměla ani strach.

Na základní školu chodila nejprve na Křovinovo náměstí. V 1. třídě ji učila paní učitelka Hromadová. Po 5. třídě přešla na Základní školu Bártlova.

Když ukončila osmou třídu závěrečnými zkouškami, tak se psal rok 1958. Chtěla chodit na uměleckoprůmyslovou školu obor aranžérka, ale bohužel to nevyšlo. Vše bylo nastavené jinak - podmínkou přijetí bylo prodávat dva roky v textilu nebo v papírnictví v Praze. Horní Počernice však nebyly tehdy součástí Prahy.

V listopadu 1958 jí bylo 14 let a hned druhý den po narozeninách nastoupila do zaměstnání. Začala pracovat v Elektrosignálu v Horních Počernicích, kde se vyráběly svítlny pro vojáky, do jeskyní a zabezpečovací zařízení k vlakovým soupravám (tzv. relátka). Nejdříve pracovala ve výrobě a po dvou letech byla přeřazena na OTK, tedy na odbornou technickou kontrolu. Při zaměstnání měla později možnost vystudovat večerně gymnázium. Do třídy s ní chodilo kolem 20 lidí různého věku. Dne 6. 6. 1966 složila maturitu.

Později odešla z Elektrosignálu a začala pracovat ve Výzkumném ústavu pro stavbu strojů v Běchovicích. Kreslila výkresy a zpracovávala výsledky vedoucích pracovníků, kteří prováděli měření v terénu. Také vyráběla termokompenzační snímače, které se používaly k měření pružnosti a pevnosti materiálu. Tato práce ji bavila nejvíce.

Psal se rok 1968 a paní Mansfeldová cítila, že se něco stane. V noci na 21.srpna ji vzbudil hluk přilétajících letadel. Vše, co cítila, se vyplnilo. Když chodila do práce, tak na lávce u rybníka Eliška stáli vojáci s kulomety. Kvůli bezpečnosti začali zaměstnance tedy vozit do práce autobusem.

V roce 1969 se vdala a po svatbě se odstěhovala se svým manželem do Ďáblic. V Ďáblicích žila 40 let a poté se přestěhovala zpět do Počernic, kde žije dodnes.

Vzpomínky na sametovou revoluci má paní Mansfeldová spojené s pečením. Pekla buchty, koláče a bábovky, které její manžel vozil studentům do škol. V roce 1990 se ledacos změnilo, přišla také změna práce. Začala pracovat v hotelu Continental v prádelně. Práce ji nevadila, ráda pracovala s textilem, šila, pletla a

měla v oblibě ruční práce. Ale chtěla z hotelu brzy odejít. Díky přítelkyni z bývalé práce nastoupila do nového zaměstnání na Magistrátu hlavního města Prahy - na sekretariát odboru informatiky. Práce s lidmi se jí moc líbila. Do důchodu odešla v roce 2002.

Paní Mansfeldová je dodnes vdaná za stejného partnera, má dceru, syna a čtyři vnoučata. Je velmi aktivní a má velké množství koníčků, např. pletení, pečení, malování, psaní básniček, sbírání podpisů a také cestování.